

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 803/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval návrh [REDACTED] zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/08/15-K z 30. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Návrh [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 8. septembra 2015 doručený návrh [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, na preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre

nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor pre nezlučiteľnosť funkcií“) sp. zn. VP/08/15-K z 30. júna 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Navrhovateľka sa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“), ktorým jej ako štátnej tajomníčke Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo pôdohospodárstva“) bola pre porušenie povinností vyplývajúcich z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uložená pokuta v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona v sume 2 333,79 €.

Navrhovateľka predovšetkým uvádza, že sa návrhom domáha *«preskúmania výroku o uznaní viny zo spáchania správneho deliktu a uložení sankcie vo forme pokuty podľa osobitného ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcie verejných funkcionárov č. 357/2004 Z. z. v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. Z pohľadu členenia správnych deliktov je porušenie povinnosti verejného funkcionára oznámiť funkcie, zamestnanie, činnosti a majetkové pomery potrebné podriaďiť pod priestupok podľa zavinenia ako správny delikt – poriadkový, ktorého sa dopustí fyzická osoba. Ide o priestupok, ktorého skutkovou podstatou je povinnosť v zákonom stanovenej lehote podať oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok spolu v ďalšej lehote priložiť potvrdenie o podaní daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb alebo iný doklad vydávaný na daňové účely potvrdzujúci sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok. Priestupok podľa logického a gramatického výkladu ustanovenia čl. 7 je dokonaný – naplnený, respektíve skutková podstata musí obsahovať dve podstatné náležitosti, a tou podľa čl. 7 ods. 1 je, že verejný funkcionár – fyzická osoba nepodáva oznámenie „o majetkových pomeroch“ do 31. marca, a podľa čl. 7 ods. 2 nepriložila k nemu do 30. apríla potvrdenie o podaní daňového priznania. Priestupok je podľa teórie správneho práva zavinené konanie (alebo opomenutie), ktoré ohrozuje verejný záujem. Nech mi je odpustené, ale nie každé zmeškanie „poriadkovej lehoty“ ohrozuje verejný záujem. Materiálny a formálny znak musia byť naplnené súčasne, inak nejde o priestupok!*

To platí aj pre prípad, že protiprávne konanie nie je zavinené alebo sa ním neohrozuje verejný záujem. Naostatok platí aj to, že tým istým skutkom, t. j. oneskoreným podaním podľa čl. 7 ods. 1 a nepriložením dokladu podľa čl. 7 ods. 2 nemožno spáchať súčasne dva delikty. Skutok nemožno postihnúť ako priestupok a zároveň ako iný správny delikt (výnimkou je nedostačujúci postih za priestupok v zmysle § 66 ods. 2 písm. d), § 76 ods. 1 písm. ch) zákona č. 372/1990 Zb. v platnom znení).».

Podľa navrhovateľky napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií správne opisuje skutkový stav veci, avšak jeho odôvodnenie nie je odôvodnením výroku, keďže zásadné a podstatné skutočnosti sa vo výroku neuvádzajú. Navrhovateľka argumentuje, že „ako účastníčka správneho konania (obvinená) som riadne, stručne a preukázateľne vysvetlila, že 27. 03. 2015 som oznámenie podala na doručenie osobe spôsobilej a na doručovanie poverenej. Vodič ministerstva prevzal oznámenie a toto s absolútnou istotou podal do podateľne Úradu vlády Slovenskej republiky. Omylom bolo oznámenie doručené na iný orgán, ktorý opäť omylom písomnosť zreteľne a zjavne adresovanú Národnej rade SR prijal a označil prezentačnou pečiatkou. Podateľňa Úradu vlády SR (ako nepríslušný adresát nesprávnosť) prijatia zásielky zistila a nápravu vykonala v čase, ktorý už bol zjavne formálnym porušením zákonnej povinnosti odosielateľa. Ja ako povinná podať oznámenie do 31. 03. 2015 som nevedela (ani som v lehote do 31. 03. 2015 nedozvedela), že oznámenie nebolo doručené správne adresátovi. Nekonala som ani v nevedomej nedbanlivosti, a teda nie je z mojej strany zistené ani zistiteľné čo aj nedbanlivostné zavinenie. Následne bolo oznámenie doručené po zákonom stanovenej lehote, a teda formálne bola skutková podstata v časti podľa čl. 7 ods. 1 naplnená. Pretože nebol naplnený skutok podľa čl. 7 ods. 1, ods. 2 a pretože nebol priestupok v časti ods. 1 spáchaný zavinené, nemohla som byť potrestaná.“.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhovateľka navrhuje, aby ústavný súd konanie zastavil „(analogicky podľa § 76 zákona o priestupkoch) a aby vec neprijal na ďalšie konanie“.

Pre prípad prijatia návrhu na ďalšie konanie navrhovateľka poukazuje na skutočnosť, že „oneskorené podanie nebolo možné dodatočným alebo ďalším podaním napraviť jednoducho preto, lebo som o podaní oznámenia inému adresátovi nevedela. Podanie od vodiča a iné písomnosti som prevzala, avšak podaciu pečiatku na podaní adresovanom na NR SR som neskúmala. Možné mylné postupy vodiča a podateľne Úradu vlády SR som nepredvídala. To, že oznámenie bolo doručené oneskorene a navyiac v dôsledku pochybení iných za chybu zodpovedných, nemožno považovať za závažné porušenie povinnosti verejného funkcionára, ibaže by existovalo podozrenie, že sa nedodržaním lehoty na doručenie sledovali iné protiprávne výhody či osobný záujem na mojej strane.“

Na základe uvedených skutočností je navrhovateľka toho názoru, „že na verejnom prejednaní návrhu na preskúmanie rozhodnutia Ústavný súd SR zistí, že sa nepreukázalo, že som ako verejná funkcionárka porušila povinnosť v zmysle čl. 7 ods. 1 zákona č. 357/2004 Z. z. v znení zákona č. 545/2005 Z. z. a rozhodne o zastavení konania. Ústavný súd po zastavení konania prizná navrhovateľke ako úspešnej účastníčke konania trovy právneho zastúpenia...“

II.

Skutkový stav

Z návrhu a vyžiadanej spisovej dokumentácie v predmetnej veci ústavný súd zistil tento skutkový stav v posudzovanej veci navrhovateľky:

1. Navrhovateľka ako štátna tajomníčka ministerstva pôdohospodárstva odovzdala 27. marca 2015 oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za rok 2014 (ďalej len „písomné oznámenie“) zamestnancovi označeného ministerstva (šoférovi), ktorý ho podal do podateľne Úradu vlády Slovenskej republiky (ďalej len „úrad vlády“). Podateľňa úradu vlády písomné oznámenie adresované Národnej rade Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) prijala a označila podacou pečiatkou. Zamestnanci úradu vlády následne pri kontrole oznámení funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za rok

2014 zistili nesprávne doručenie zásielky navrhovateľky a vykonali nápravu v podobe doručenia písomného oznámenia za rok 2014 národnej rade 8. apríla 2015.

2. Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľka ako verejná funkcionárka tým, že nepodala oznámenie za rok 2014 v ustanovenej lehote (*oznámenie za rok 2014 mala podať do 31. 3. 2015, oznámenie podala 8. 4. 2015*), porušila povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, za čo jej bola uložená v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona pokuta v sume 2 333,79 €.

3. Napadnuté rozhodnutie bolo prijaté výborom pre nezlučiteľnosť funkcií uznesením č. 383 z 30. júna 2015 v súlade s čl. 9 ods. 9 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

III.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý

vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z právnej povahy inštitútu predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde vyplýva, že obdobné právne dôsledky ako potvrdenie napadnutého rozhodnutia má aj odmietnutie návrhu pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ku ktorému môže dôjsť aj vtedy, ak ústavný súd zistí, že dôvody, pre ktoré navrhovateľ namieta dotknuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, sú zjavne neopodstatnené.

Ako vyplýva z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania je jednoznačne obmedzený výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného

funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (nie iného zákona). Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára, ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Vzhľadom na uvedené bolo primárnou úlohou ústavného súdu posúdiť, či konanie navrhovateľky bolo v súlade s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a to konkrétne či bolo v súlade s čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto type konania. Ústavný súd môže buď zrušiť napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií (ak senát ústavného súdu po jeho preskúmaní zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu), alebo potvrdiť napadnuté rozhodnutie výboru pre nezlučiteľnosť funkcií (ak po jeho preskúmaní dospeje senát ústavného súdu k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu).

Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľky vychádzal zo svojej doterajšej judikatúry, v ktorej už viackrát vyslovil, že v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, ktoré je upravené v jedenástom oddiele druhej hlavy tretej časti zákona o ústavnom súde, sa v niektorých osobitných prípadoch nemôže obmedziť iba na posúdenie otázky, či navrhovateľ ako verejný funkcionár v písomnom oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo či porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom (IV. ÚS 1/07). Ústavný súd v naznačených súvislostiach zároveň vo svojej doterajšej judikatúre tiež formuloval právny názor, v zmysle ktorého zákonom ustanovená povinnosť orgánov verejnej moci dbať na splnenie zákonných náležitostí tak samotného výroku rozhodnutia vydaného v konaní o ochrane verejného záujmu, ako aj jeho odôvodnenia (vrátane zistenia skutkového stavu a jeho hodnotenia v dostatočnom rozsahu) predstavuje nielen jednu zo základných podmienok ústavne akceptovateľného rozhodnutia, ale je tiež jedným zo základných znakov ústavou garantovaného postupu, ktorý je významnou zárukou právnej ochrany účastníkov

konania (čl. 46 ods. 1 ústavy). Preto nedostatky formy rozhodnutia alebo povrchnosť jeho odôvodnenia môžu vyvolať jeho rozpor s ústavnými princípmi demokratického a právneho štátu (m. m. III. ÚS 662/2014).

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu k písomnému oznámeniu podľa odseku 1 verejný funkcionár priloží najneskôr do 30. apríla potvrdenie o podanom daňovom priznaní k dani z príjmov fyzických osôb alebo iný doklad vydávaný na daňové účely potvrdzujúci sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok.

V súlade s čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podáva iný verejný funkcionár určenému výboru národnej rady.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

V súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7.

Vo vzťahu k tvrdeniam navrhovateľov o tom, že neporušili svoju povinnosť vyplývajúcu im z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (povinnosť podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok v súvislosti s výkonom verejnej funkcie do 31. marca príslušného roka), ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre vyslovil viacero právnych názorov, ktoré sú relevantné aj vo veci navrhovateľky.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na konanie vedené pod sp. zn. III. ÚS 24/07, v ktorom v súvislosti s posudzovaním otázky počítania lehôt na podanie písomného oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zdôraznil, že je nevyhnutné prihliadať na povahu a účel uvedenej lehoty, pričom skonštatoval, že ide o lehotu procesnoprávnu. V tejto súvislosti ústavný súd s prihliadnutím na právnu úpravu procesných lehôt podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, Trestného poriadku a Správneho poriadku dospel k záveru, že lehotu na podanie písomného oznámenia treba považovať za zachovanú, ak bolo písomné oznámenie podané v posledný deň príslušnému orgánu alebo ak bolo tomuto orgánu adresované a odovzdané na poštovú prepravu prostredníctvom poštového podniku.

Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že v konaní o ochrane verejného záujmu spočíva dôkazné bremeno na preukázaní skutočnosti, že oznámenie podľa príslušných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu bolo podané riadne a včas, na dotknutom verejnom funkcionárovi (napr. I. ÚS 174/09 alebo IV. ÚS 635/2012); tento právny názor je nepochybne aplikovateľný aj na vec navrhovateľky.

V súlade s doteraz uvedeným je (bolo) v tomto konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzení rozporu záujmov povinnosťou navrhovateľky preukázať, že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce jej z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu neporušila, a preto nebol ani dôvod na to, aby jej bola uložená pokuta.

Z hľadiska posúdenia, či si navrhovateľka splnila povinnosť vyplývajúcu jej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu riadne a včas, je rozhodujúce zistenie, či písomné oznámenie bolo v ustanovenej procesnej lehote (do 31. marca 2015) podané výboru pre nezlučiteľnosť funkcií alebo či bolo toto písomné oznámenie adresované výboru pre nezlučiteľnosť funkcií odovzdané na poštovú prepravu prostredníctvom poštovného podniku.

V rámci konania pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií navrhovateľka vo svojom „*Stanovisku k uzneseniu 371 Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií z 12. mája 2015*“ uviedla, že písomné oznámenie „dispozičný šofér“ odovzdal do podateľne úradu vlády 27. marca 2015, pričom „*Podľa môjho názoru pochybila podateľňa Úradu vlády SR, ktorá zásielku nemala prevziať, príp. keď ju prevzala, mala zabezpečiť doručenie adresátovi načas.*“.

Ústavný súd, rešpektujúc prednosť materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti pred jej rigidne formalistickou ochranou, nepovažuje za nevyhnutné, aby dotknutí verejní funkcionári v záujme preukázateľnosti dodržania procesnej lehoty doručovali výboru pre nezlučiteľnosť funkcií výlučne prostredníctvom pošty. Na druhej strane nemôže akceptovať,

aby sa za splnenie podmienky predložiť písomné oznámenie riadne a včas považovalo jeho odovzdanie akémukoľvek sprostredkovateľovi bez toho, aby dotknutý verejný funkcionár bol spôsobilý preukázať existenciu jeho povinnosti zásielku prevziať a doručiť. V konečnom dôsledku navrhovateľka mala možnosť v konaní pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií preukázať, že povinnosť doručenia „dispozičný šofér“, resp. podateľňa úradu vlády mali, napríklad aj s poukazom na príslušný interný právny predpis, z ktorého by táto povinnosť vyplývala. Navrhovateľka však túto skutočnosť vo vzťahu k šoférovi pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií dokonca ani netvrdila, t. j. neuniesla bremeno tvrdenia.

Pre záver o tom, či navrhovateľka porušila povinnosť vyplývajúcu pre ňu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, je v okolnostiach posudzovanej veci podstatné, či spôsob, akým navrhovateľka písomné oznámenie odovzdala na doručenie inej osobe, môže mať účinky odovzdania zásielky na doručovanie prostredníctvom pošty (inštitúcie na to určenej), čo je nevyhnutné pre posúdenie splnenia procesnej lehoty.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už vyslovil právny názor, v zmysle ktorého neplnenie povinností ustanovených ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu zakladá dotknutému verejnému funkcionárovi predovšetkým vlastnú zodpovednosť za svoje konanie (či opomenutie), a preto v prípade, že si povinnosti vyplývajúce mu z tohto ústavného zákona dôsledne nespĺní, vystavuje sa nebezpečenstvu postihu podľa jeho sankčných ustanovení (m. m. IV. ÚS 69/2012). Tento právny názor je nepochybne aplikovateľný aj na navrhovateľku, ktorá si objektívne nespĺnila svoju povinnosť podať písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu riadne a včas.

Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že navrhovateľka v konaní pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií neuniesla bremeno preukázania, že osoba, ktorej odovzdala písomné oznámenie a ktorú zároveň poverila doručením tohto písomného oznámenie, bola osobou, ktorá je (bola) poverená na prevzatie a doručenie zásielok. Spôsob doručovania svojho písomného oznámenia, ktorý si navrhovateľka zvolila, bol zjavne spojený s rizikom, že

doručenie bude právne imperfektné, t. j. že bude výboru pre nezlučiteľnosť funkcií doručené po uplynutí ústavným zákonom ustanovenej lehoty.

Navrhovateľka vo svojom stanovisku, ktoré prezentovala v konaní pred výborom pre nezlučiteľnosť funkcií, ďalej uviedla, že považovala oznámenie za doručené a svoju povinnosť za splnenú, opomína ale skutočnosť, že na potvrdení, ktoré pripojila ako prílohu k svojmu stanovisku, je zreteľne čitateľná podacia pečiatka podateľne úradu vlády. Ak by navrhovateľka bola venovala náležitú pozornosť plneniu povinností, ktoré pre ňu ako verejnú funkcionárku vyplývajú z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, tak sa zjavne mohla vyhnúť právnym následkom, ktoré vyvolal ňou zvolený spôsob doručenia jej písomného oznámenia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií. Podľa názoru ústavného súdu nemožno právne relevantným spôsobom ospravedlniť doručenie písomného oznámenia po lehote ustanovenej ústavným zákonom, na základe argumentácie navrhovateľky, v zmysle ktorej *„Podanie od vodiča a iné písomnosti som prevzala, avšak podaciu pečiatku na podaní adresovanom na NR SR som neskúmala.“*

Podstata obrany navrhovateľky je založená na argumente, že nezavinila nedoručenie písomného oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu za rok 2014 výboru pre nezlučiteľnosť funkcií v ustanovenej lehote. Chýbajúce zavinenie zakladá podľa navrhovateľky dôvod na zastavenie konanie proti nej použitím analógie legis [§ 76 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“)]. Vychádzajúc z teórie správneho práva, navrhovateľka argumentuje, že „priestupok“, ktorého sa mala dopustiť podľa napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, vyžaduje zavinené konanie (alebo opomenutie), ktoré ohrozuje verejný záujem, pričom však *«nie každé zmeškanie „poriadkovej lehoty“ ohrozuje verejný záujem»*.

Ústavný súd považuje za potrebné vyjadriť sa k tejto argumentácii navrhovateľky osobitne, a to predovšetkým z hľadiska aplikovateľnosti všeobecných zásad priestupkového konania na konanie o ochrane verejného záujmu a zamedzenie rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Ústavný súd si je vedomý skutočnosti, že v rozhodovacej činnosti v praxi ktoréhokolvek orgánu verejnej moci sa môžu vyskytnúť situácie, v ktorých bude musieť uplatniť pri svojom rozhodovaní analógiu legis, resp. aj analógiu iuris. Nedostatky právnej úpravy prejavujúce sa v tom, že právny predpis určitú skutkovú otázku neupravuje vôbec, resp. upravuje neúplne, totiž teória práva umožňuje preklenúť výkladom *argumentum per analogiam*. Výklad *argumentum per analogiam legis* (analógia zákona), ktorého uplatnenia sa navrhovateľka domáha, spočíva v tom, že na skutkovú podstatu zákonom neriešenú sa použije analogicky ustanovenie iného zákona upravujúceho podobnú (porovnateľnú) skutkovú podstatu. Zatiaľ čo vo sfére súkromného práva je uplatnenie analógie akceptovateľné zjavne v širšom rozsahu, než vo sfére verejného práva (kam patrí aj ústavné právo upravujúce konanie o ochrane verejného záujmu, pozn.), kde možno analógiu použiť len v celkom výnimočných prípadoch.

Zmyslom a účelom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov upraveného normami ústavného práva je preverovať plnenie ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pričom je žiaduce, aby bol tento ústavný zákon dodržiavaný v každom momente aktívneho výkonu verejnej funkcie a zároveň aby bolo jeho dodržiavanie aj priebežne kontrolovateľné. V záujme preverenia dodržiavania ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je preto nutné vyžadovať, aby každý verejný funkcionár, na ktorého sa vzťahuje osobná pôsobnosť tohto ústavného zákona, podával písomné oznámenie riadne a včas, pretože v opačnom prípade by jeho aktívny výkon funkcie nebol preverený, čím by došlo k popretiu účelu tohto ústavného zákona (k tomu pozri aj m. m. PLz. ÚS 1/2010 a III. ÚS 471/2011).

Výbor pre nezlučiteľnosť funkcií má pri výkone pôsobnosti a právomoci vyplývajúcich mu z ústavného zákona postavenie orgánu verejnej moci *sui generis*. Taktiež konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním *sui generis*, ktoré je upravené ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu (konkrétne čl. 9 a nasl. ústavného zákona), v rámci ktorého výbor v konečnom dôsledku rozhoduje

o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich im predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona (m. m. II. ÚS 188/2014).

V nadväznosti na uvedené možno konštatovať, že ústavný zákon o ochrane verejného záujmu zakladá osobitný druh verejnoprávnej zodpovednosti verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 ústavného zákona, na uplatňovanie ktorej nemožno mechanicky vzťahovať judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa zásad „administratívneho trestania“ (IV. ÚS 115/08), a teda ani všeobecné zásady priestupkového konania ustanovené v právnom poriadku Slovenskej republiky, ako sa domáha navrhovateľka.

Ústavný súd nemôže akceptovať ani tvrdenie navrhovateľky, podľa ktorého je *„povinnosť podať písomné oznámenie dokonaná až nesplnením povinnosti priložiť k tomuto písomnému oznámeniu najneskôr do 30. apríla potvrdenie o podanom daňovom priznaní k dani z príjmov fyzických osôb alebo iný doklad vydávaný na daňové účely potvrdzujúci sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok“*. V tejto súvislosti ústavný súd taktiež odkazuje na svoju doterajšiu rozhodovaciu činnosť, z ktorej celkom zjavne vyplýva, že nespochybňuje právomoc výboru pre nezlučiteľnosť funkcií ukladať pokutu za porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu spočívajúcej v nepodaní písomného oznámenia v ustanovenej lehote bez ohľadu na (ne)splnenie nadväzujúcej povinnosti priložiť k nemu potvrdenie o podanom daňovom priznaní alebo iný doklad vydávaný na daňové účely (I. ÚS 171/08, II. ÚS 64/2011, I. ÚS 383/2011, II. ÚS 52/2011, IV. ÚS 657/2013). V konečnom dôsledku táto právomoc výboru pre nezlučiteľnosť funkcií vyplýva z gramatického výkladu čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu *„pokuta sa ukladá... ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7“*.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že argumenty navrhovateľky obsiahnuté v jej návrhu sú zjavne nedôvodné, keďže nezakladajú relevantné dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru pre nezlučiteľnosť funkcií, ktorý by bolo potrebné posúdiť po prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd o návrhu navrhovateľky po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015